

מאורות השבת

פרשת בחוקותי

עורך: הרב סתיו א.

מאור הפרשה | מאור הדרשה | מאור עינינו | מאור הלשון | מאור המנורה | מאור הבית | מאור ההלכה

מאור הדרשה

מתנה חשבונית

"אם בחקתי תלכו" (כו, ג)

אמר רבי שמעון בר יוחאי: "הכיכר והמקל ניתנו מכורכים מן השמים, אמר הקב"ה לעם ישראל: 'אם שמרתם את התורה הרי כיכר לאכול, ואם לאו הרי מקל...'"

מישהו רוצה לתת לך מתנה, והוא נותן לך את האופציה לבחור מבין שתי מתנות: חלה רכה של ויז'ניץ או חתיכת קרש.

יש כאן בכלל בחירה?!

אבל אם אותו אחד היה עוסף את החלה ואת הקרש, כל אחד בנייר עטיפה צבעוני ומרשים, ועכשיו נותן לך לבחור...

נראה שהיית צריך להתבונן היטב על המתנות, לבחון את צורתם, למשש אותם, להפעיל את הגלגלים, להבין מה יש בכל אחד מהם, ורק אז לבחור במתנה הנחשקת יותר.

אם השכל האנושי היה יכול להבין בנקל ולהפנים איזה עונש קשה מחכה לאדם שעושה עבירות, לא הייתה בחירה לאדם.

אם אדם היה יודע שכשהוא עושה מנגל בשבת, יעשו אותו על המנגל עוד שבעים שנה, בדיוק כמו שהוא יודע בבירור שאם מתחשק לו להרגיש כמו ציפור ולקפוץ מהגג של עזריאלי, יצטרכו לגרד אותו עם שפכטל מהכביש, הוא לא היה עושה עבירות.

אבל בכל זאת הקב"ה חפץ שלאדם תהיה בחירה... מה עשה?

מאור הפרשה

ר' אבשלום ח.

עמל התורה

"אם בחקתי תלכו" שתהיו עמלים בתורה (רש"י).

הגמרא (מנחות ז) **מספרת**: רב אבימי שכח לימודו. הלך לתלמידו ללמוד ממנו. שואלת הגמרא למה לא ביקש שיבוא אליו? אלא הבין רב אבימי ההליכה שלי היא חלק מהעמל להבין את הלימוד. כלומר עמילות בתורה היא לא רק עצם הלימוד אלא דווקא ההכנה להשקעה שמשקיע האדם להגיע למטרה הנכספת של הלימוד.

אומרת הגמרא (ע"ז ה): "אם בחוקתי תלכו" 'אם' מלשון תחנונים. **רש"י אומר**: שהקב"ה מתחנן בפניהם, לכאורה מתחנן שיהיו ישראל עמלים בתורה.

שואל השפתי חיים: אם לקב"ה יש כזו תאוה לעצם ההכנה, למה לא ציווה את זה בפירוש?

אומרת הגמרא (נדרים לח): הקב"ה נתן את כח הפלפול שבתורה רק למשה ולזרעו אלא שמשה נהג טובת עין ולפיכך נתנה לישראל. הקב"ה רוצה למסור לישראל הלכה ברורה מנופה, סולת נקיה ללא עמל ללא פלפול, אבל משה רבינו מכיר בערך של העמל ורוצה לזכות את ישראל. ולכן הוא מעביר את כח הפלפול, את כח העמל לישראל.

לכאורה נראה שדעת הקב"ה ברורה יותר, לקבל הלכה ברורה בלי תערובת שקר ע"י סברת אנוש. אבל רואים שבכ"ז השיטה של משה רבינו כביכול חזקה משל הקב"ה, עמל התורה הוא כח לקנין התורה.

הגמרא (פסחים) **מספרת**: רב ששת כל שלושים יום חוזר על תלמודו ויוצא לעיברא דדשא וקורא "חדאי לך נפשי, חדאי לך נפשי.. לך קראי לך תנאי". שמח ומתלהב מהלימוד.

רב ששת היה סגי נהור ובוודאי ידע את כל התורה בע"פ, מה הוא צריך חזרה ושינון? אלא שהתורה היתה חביבה עליו ביותר ומפני חביבותה לא יכל שלא לשנותה עוד ועוד.. רב ששת עולץ משמחה, צועק ברחובות, מתלהב.. ודאי שכל ההתלהבות אינה מ'שניים מקרא ואחד תרגום'. אלא ברור שרב ששת מתלהב מכל חידוש מכל עומק ורובד נוסף שגילה בתורה, מעמל התורה שפילפל וחקר.

התנחומא (נח) **אומר**: כל מי שאוהב עושר ותענוג אינו יכול ללמוד תושבע"פ, לפי שיש בה צער גדול ונידוד שינה.. והיא עזה כמות. לפי שאין לומד בה אלא מי שאוהב את הקב"ה בכל ליבו ובכל נפשו. רב ששת מגדיל את ערך התורה בפעולות חיצוניות, צועק ומתלהב בפומבי להעריך את מעלת השלימות שהגיע אליה. ומתנאי השמחה השלימה, שיתמלא הלב ברגשי שמחה, אשר ישפיעו על כלל כוחות האדם ואפילו על הגוף הגשמי.

אבל למעשה דעתו של הקב"ה נכונה יותר, סולת זה דבר מובחר, אבל הפלפול זה רק לחכמים כמו משה.. ובכלל.. פלפול מביא בלבול וסיגים ופסולות ועיוות בהלכה?

אומר החת"ס: "אמת מארץ תצמח", הצמיחה של התורה היא כמו הארץ, צריך עידור וסיקול, חרישה, השקיה, קצירת חוחים, כדי להגיע לאמת, ויותר מכך **אומרת הגמרא** (גיטין מג): אין אדם עומד על דברי תורה אא"כ נכשל בהם. הטעויות בסברות, ההבל והכרס הבלבולים, הם חלק בלתי נפרד מקנין האמת.

ומביא החת"ס "זה"ק **מדהים** (ומרגיע קצת...) ידוע מהזוה"ק שמפילפול שאינו לאמיתה של תורה, נעשה חלוקא דרבנן לעתיד לבוא (פראק), אור תורה ואמיתה של תורה מתאחדת עם הנשמה

המשך בעמוד 4

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

לעילוי נשמת רבי שמריהו יוסף חיים בן רבי יעקב ישראל זללה"ה

מאור המחשבה

ר' סתיו א.

ונתתי שלום

[ג] אִם בַּחֲקֹתַי תֵּלְכוּ וְגו' (אז...) [ה'] וְיִשְׁבְּתֶם לְבִטַח בְּאַרְצְכֶם. [ו] וְנָתַתִּי שְׁלוֹם בְּאַרְץ וכו' וְחָרַב לֹא תַעֲבֹר בְּאַרְצְכֶם. [ז] וְיִרְדְּפֶתֶם אֶת אֲיִבֵיכֶם וְנִפְּלוּ לְפָנֵיכֶם לְחָרַב. [ח] וְיִרְדְּפוּ מִכֶּם חֲמֹשֶׁה מְאֹה וּמְאֹה מִכֶּם רַבָּה יִרְדְּפוּ וְנִפְּלוּ אֲיִבֵיכֶם לְפָנֵיכֶם לְחָרַב. מהכתוב עולות כמה קושיות...

1. כתוב שאם הולכים לפי החוקים של הקב"ה, אז יש שלום ואפילו חרב לא תעבור בארץ.

אם כן, כיצד מיד אחרי כן, רודפים אחרי אויבים והם נופלים לפנינו לחרב.

א. אם יש שלום, מהיכן צצו אויבים?

ב. אמר שחרב לא תעבור בארצנו, משכך, מאיפה הגיעה החרב ואיפה היא נמצאת?

2. כשרודפים, אז 5 רודפים 100.. 1001 רודפים 10,000.

למה פירטה התורה 5 100 1001 לרבבה. יכלה לומר, שמעטים ירדפו רבים. ומה תועלת כ"כ יש בפירוש זה?

אומרים רבותינו, אינו דומה מועטין העושין את התורה, למרובים העושין את התורה. כלומר, שככל שכח התורה גדל ע"י ריבוי התלמידים, ממילא היכולת לעמוד מול האויב ולנצחו גדלה. ועוד יותר כאשר מתאחדים לעשות הדבר בצוותא.

ברש"י ירדפו מכם (ת"כ) מן החלשים שבכם, ולא מן הגיבורים שבכם. כלומר, אף התלמידים החלשים יצליחו לנצח את האויב.

אומר האור החיים, מה שכתוב בספר דברים (ל"ב ל) איכה ירדוף אחד אלף וגו', מדבר בגיבורים ובאומרו אחד נתכוון לומר המיוחד, שהוא הגיבור וכו'.

ועוד קשה, שכבר ראינו בתקופת שלמה המלך כיצד היה שלום בכל העולם, ולא היו אויבים. אז איך אומרת כאן התורה שעדיין קיימים אויבים גם במצב של שלום כנ"ל.

ונראה לומר לפי הדרש, שאדם צדיק שעושה את רצון בוראו, בכל זאת... עדיין יש לו יצר הרע, שכן כל הגדול מחברו יצרו גדול הימנו. מכל מקום, הקב"ה מוסר את היצר הרע בידי הצדיק. כלומר, באמת הוא נדרש לעשות איזו לחימה, אך כזאת שהיא בגדר השתדלות... במלחמה קלה..

וענין רדיפת האויב שהזכרנו, מסמלת את האחדות בעם. שכאשר 5 מאוגדים יחד מצליחים לרדוף 100, וכאשר האחדות גודלת לכדי 100, מצליחים לרדוף רבבה. וכאשר האחדות תהיה מוחלטת, בבחינת 'כאיש אחד' ממילא האחד ילחם, ואין אחד אלא הקב"ה, והוא שכתוב 'השם ילחם לכם' וכו' וממילא לא ישאר אף אויב כנ"ל. וזה יקרה לעתיד לבוא, כשתגיע הגאולה ויבוא מלך המשיח, ותהיה מלכות השם שלמה בעולם, או רק אז יניחו כולם את הנשקים ולא ידעו עוד מלחמה. ומלכות שלמה המלך דאז, היא בבחינת מלכות שלמה למלך השלם שהשלום שלו. והוא כעין רמז לעתיד להיות.

ואחרי כן ראיתי מה שאומר האור החיים על "ונתתי שלום בארץ" - 'צריך לדעת למה הוצרך לומר זה אחר שכבר אמר וישבתם לבטח, ואולי שיכוין על עם בני ישראל. ומה שכתוב 'ונתתי שלום בארץ' - 'ע"כ, ישראל עצמם שלא יהיה להם פירוד הלבבות שיטע ה' ביניהם שלום ורעות. ע"כ,

הוא עטף את המצוות ואת העבירות וכיסה אותן, עד שאין נראה כל כך לעין אנושית באיזה מהם כדאי לאדם לבחור.

וכמו שאמר אסף: "ואני כמעט נטיו רגלי... כי קנאתי בהוללים" המצב פה בעולם הזה מבלבל מאוד. אנשים עושים עבירות, אבל הם כל הזמן רק חוגגים ונהנים...

אבל כל זה נראה כך רק למי שמביט באופן שטחי...

ממשיך אסף: "עד אבוא אל מקדשי אל, אבינה לאחריתם".

כשאדם מתבונן ומעמיק לחשוב, כשאדם מחשבן הפסד מצוה כנגד שכרה, ושכר עבירה כנגד הפסדה, הוא כבר מביט על העולם בצורה שונה. הוא מבין איזה מרחק יש בין עושי מצוות לעושי עבירות. הוא פתאום מפנים שלמצוות יש טורח מעט ושכר עצום, ושלעבירות רק הנאה רגעית אך עונש מרובה.

נו... ואיפה הבחירה של אדם כזה מתבטאת? מי יבחר בעבירה?! אלא הבחירה היא בהתבוננות.

כתוב בפרקי אבות: "אל תסתכל בקנקן, אלא במה שיש בו".

מי שבוחר את המתנה לפי נייר העטיפה שלה או לפי הגודל הפיזי שלה, נשאר בסוף עם קרש. אבל מי שמשכיל להתבונן היטב, לחקור, לבדוק ולעשות חשבונות - מגיע אל המסקנה הנכונה!

"כי ישרים דרכי ה', וצדיקים ילכו בהם, ופושעים יכשלו בהם".

הקב"ה נתן כיכר ומקל מכורכים ומכוסים מן השמיים, אבל אפשר לגלות מה יש בפנים ע"י התבוננות. זו הבחירה שלנו.

מי שהוא צדיק ושומר את התורה - יזכה בכיכר!

אך מי שהוא רשע, ואינו מתבונן - הרי מקל...

(אפריון שלמה)

מאור המחשבה

ר' חיים א.

מה בין 'נעשה אדם' ל'נעשה ונשמע'

בשנה שעברה, לאחר שסיימו להתפלל ולשיר 'בר יוחאי ולשדה תפוחים, עלית ללקוט בו מרקחים".

אותו יום ספרו לג' בעומר שהם ארבעה שבועות וחמישה ימים, עלה למרום אד"ם שהוא מניין 45 קדושים.

אותו יום ששרו 'סוד תורה כציצים ופרחים, 'נעשה אדם' נאמר בעבורך".

הוא יום בו פסקו מלמות תלמידי הרב של "ואהבת לרעך כמוך".

תקופה בה אנו מצווים להתחזק יותר בבין אדם לחברו. שכן אומרים רבותינו, דרך ארץ קדמה לתורה. שאותה בתחתית החר קיבלו אבותינו שאמרו 'נעשה ונשמע'.

אך אנחנו דרכנו על ההר את חברנו, בתחתית הארץ. ויהי מה.

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

מאור הבית

מאור עינינו

קדשת הראיה:

פרק ד אות ד

קשיים בדרך העליה, טהרת המחשבה

טהרת המחשבה

גם לאחר הצלחה בשמירת הראיה צריך עדין להשמר ממחשבות זרות, כי שמירת העינים והמחשבה תלויים זה בזה וכל אחד צריך לשגי וזה בלא זה אי אפשר (אור החיים). לכן נביא כאן בקצרה דרך למלחמת היצר בענין המחשבות הרעות, ונעתיק כאן את תכונ דברי הנפלאים של הפעל התנאי, יקב גדל התועלת שאפשר להפיק מדבריו, כי הם דברי אלקים חיים משיבים את הנפש ממש כאשר עיניך תחינה מישרים.

ונקדים לדבריו ידיעה נפלאה שפכתב הלשם בשם רבי יצחק בן ר' חיים מאלוז'ין זצ"ל, שמתבאר את ענין הפוסק "על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו", שכל המדבר פלו היה מקום של חשך וצלמות והיה מלא טמאה מכל מיני קלפות וחיצונים משפן הס"מ וחילותיו, והיה מטרת הליכת ישראל שם כדי לטבר כל תקפיה וחקיה וכדי לבטלו ולטהר את המקום. והיו מקומות שבהם היו יותר פחות הטמאה והיה צריך שיתעבבו שם ישראל זמן ארוך לבטלו, וכאשר באו למקומות אלו היה קשה להם מאד, כי הרגישו את הטמאה והיו נופלים ממדרגתם ורצו לברח משם, אך "על פי ה' יחנו". וכשספמו לטהר את המקום הוקל להם ורצו כבר להשאר שם, אך "ועל פי ה' יסעו" כדי לטהר את המקום הבא. וזה למוד גדול לאדם, לקבל עליו דין שמים במה שנסבב עליו סבות שונות אשר על ידי זה נופל ממדרגתו בהכרח ויש לו נסיונות גדולים מפפית היצר, כי כל זה מהעבודת המטלת על האדם פעמים באפן זה ופעמים באפן זה, פעמים בצער ופעמים ברוח.

אל תתיאשי!

עתה הם ימי ספירת העומר, ימים שבהם מתו 24 אלף תנאים תלמידי רבי עקיבא.. מפעל התורה הענק שרבי עקיבא בנה במשך 24 שנים, קרס! כל היגיעה, הטורח והעמל הרבים ללימוד התורה וידיעותיה קרסו בין רגע! כל האימפריה מתמוטטת לנגד עינינו! הכל נפל לטמיון! רבי עקיבא לא התיאש, לא נשבר! אלא ירד לרבותינו שבדרום, אסף חמישה תלמידים והתחיל מחדש את התורה כולה עם חמשת תלמידיו החדשים: רבי מאיר, רבי יהודה, רבי יוסי, רבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע, ובזכות כך, יש לנו היום את רוב רובה של התורה שבעל פה.

יקירתי, את מבינה?! אין יאוש בעולם כלל! תני לי בכמה שורות לעודד אותך, לחזקך ולהרימך. ראשית, ברור שבקלות היה אפשר להגיע למרה שחורה, ולהיכנס לדיכאון, עצבות ומרירות ועוד לבוא לקב"ה בטרוניות 'למה זה מגיע לי? למה דווקא לי? הקב"ה לא אוהב אותי?' להתיאש ולא לנסות שוב!

אכן, דעי! שגישה זו מביאה דינים על האדם ועוצרת את כל השפע. ואמנם.. יש ביכולתנו להמתיק את הדינים! איך? פשוט ע"י שנשנה את הגישה! שנבין שהקב"ה אוהב אותנו ומטיב עמנו תמיד! הגם שזה לא נראה עכשיו. כי יש טובות שרואים מיד ויש טובות שרואים בהמשך החיים ורק אז מבינים על מה ולמה קרה כל העיכוב שהיה, או ההתרסקות... זכרי! לא באנו להצליח.. באנו לעשות! הקב"ה רוצה עשייה, עבודה, עמל ויגיעה! על כל אלה השכרו!

ימי ספירת העומר הם תיקון המידות. את מנסה כל פעם מחדש לעבוד על המידות שלך ואת לא מתיאשת!

כמה פעמים אמרת שהיום את לא כועסת, שאת משנה גישה.. אמרת שאת עובדת על מידת הגאווה ומזיזה את האגו לצד. וכמו כן שאת מנסה לעבוד על מידת העצלות ומבטיחה לעצמך שמחר את קמה מוקדם ומתקתקת ענינים.. ושוב לא מצליחה. כמה פעמים את מבטיחה לעצמך להיות יותר שלוה ורגועה, ולעבוד על מידת החסד.. על השתיקה.. ושוב נופלת. אפילו עם הילדים, את מנסה לשנות גישה בחינוכם. אז מה אם עשית טעויות... אל תתיאשי! נראה לך שהשלום בית שלך אבוד? תנסי מחדש! את מנסה לעבוד על מידת הקנאה, תלית שלט למכירת הבית יחד עם שכנותייך, והן מכרו ואת עדיין לא, אל תקנאי, תביני שהקב"ה מעכב לך ומעביר אותך אולי עוגמת נפש בדרך, והוא מחכה לקרבה שלך, לתפילה שלך, הוא רוצה אותך, ועל זה הדרך בשידוכין, במציאת ישיבה לבניך וכולל לבעלך ועוד כל מיני קשיים והתמודדויות ששלח לך הקב"ה בכל תחום ותחום בחיים.

בבקשה ממך, אל תתיאשי! זכרי שבאנו לעשות, עשייה אין סופית, תמידית.. בלי קשר להצלחה. אם את נמצאת בימים קשים דעי שיגיעו אחריהם ימים טובים! מי שחפץ בקב"ה, ידע שאין יאוש ושהקב"ה בוודאי חפץ להצליח דרכו! ובודאי הוא יהיה שם איתו, ברגעים הקשים ורגעים אלו הם רק מבחנים וניסיונות מאיתו יתברך ולכן אין להתיאש אלא להמשיך לנסות ולהתקרב מתוך זה לקב"ה. ומי שידוע שהכל מושגח אזי אינו מתיאש!

לכן, דעי זאת, ואל תתיאשי! קומי והתחילי מחדש!

כותבת לך באהבה!

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה

תורה נתתי לכם סולת נקיה "חמדה גנוזה" היתה אצלי שעשועים. רצון להשקיע, לעמול אני לא יכול לתת לכם.

משה רבינו שלחם למען הפלפול, מבטא את הרצון של בני לקבל תורה מתוך השתוקקות להתעסק ולהתעמק בה. הוסיף משה מדעתו דעת המקבל. אני הקב"ה מוריד לך תורה הכי נקיה שאפשר, לרצות להשתעשע בה כמוני אתה צריך להביא מעצמך. הקב"ה חיכה שהדרישה תבוא מתוך הרגשת חשיבות ויקרות, כי רק כך ניתן להתחבר לטובה.

הגמרא (סנהדרין קג) **אומרת:** פסל מיכה עובר את הים עם בני. מדהים, בקריעת ים סוף ראתה שפחה את השכינה תינוקים הצביעו "זה א-לי ואנוהו" מיכה גם ראה (ואולי גם הצביע) איך עבר עם ע"ז? **אומר הרב דסלר:** ראייה עצומה שאין בה הכנסת הלב, אין בה השקעה ועמל לא הפכה לחלק ממנו. אפשר לראות התגלות אלוקית גבוהה ביותר, ועם זאת להמשיך ולחבק ע"ז.

הגמרא (ע"ז יט) **אומרת:** אמר רבא "כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה" אותה תורה שהיא תורת ה', אם יש 'חפצו' - דהיינו השתוקקות, ובנוסף גם את כח העמל 'יומם ולילה', אז התורה הופכת להיות תורתו. **אומר רש"י:** נקראת על שמו של אותו תלמיד שטרח בה. **שבת שלום!**

וכל מה שהוא רק על דרך הפלפול ואינו אמיתה של תורה אינו מתאחד עם הנשמה רק על דרך אור מקיף בבחינת חלוקא דרבנן וכותנות אור. וידוע כי היגיעה הרבה בפלפולא דאוריתא מכפר עוונות ומסלק הפסולת יותר מן הקורבנות. "ריח שלמותיך כריח לבנון" שלמותיך- הם חלוקא דרבנן, והלבנון- הוא ביהמ"ק. משה רבינו מבין שהתכלית להגיע לחקר האמת עוברת דרך עמל ויגיעה שמהם נעשה אור מקיף לנשמה.

המדורש (שיר השירים) "כי טובים דודיך מיין" חביבין דברי סופרים מיינה של תורה "דאתיא מדרשא חביבא ליה" **ובגמרא** (ב"ב מה): רוצה אדם בקב שלו מט' קבין של חבירו. מבאר רש"י: חביבה עליו שעמל עליה. מלמד אותנו **רש"י** יסוד גדול בכוחות הנפש של האדם, כשאדם עמל ומתייגע להשיג משהו, הופך הדבר לחלק ממנו "קב שלו". חביבין דברי סופרים יותר מיינה של תורה.. כח קנין התורה בעמל, זה חיבור גדול לתורה. "אם בחוקותי תלכו" שתהיו עמלים בתורה, זו לא רק דרישה לעסוק בתורה ללמוד ולעייין, זה תנאי וזכות שלנו כנגד המלאכים, זה חלוקא דרבנן, אור מקיף לנשמה, כפרת עוונות, זה החיבור הגדול ביותר בהרגשת השייכות לתורה.

אם כך, תימה למה הקב"ה בוחר לנו סולת נקיה ללא עמל?
התנחומא אומר: תורה שבכתב אין בה יגיעה וצער והיא מעט, כי עמל ורצון ללמוד, לדעת, רצון לחכמה מצריך השתוקקות. אומר הקב"ה

מאור ההלכה

מתוך 'קיצור הלכות ומנהגים - הלכות שבת'
המצורף לספר שתילי זיתים הלכות שבת

רנ

דיני השהיית תבשיל על האש מערב שבת, והחזרתו על האש בשבת - דיני השהייה

ב מי שטעה והשהה על אש גלויה, תבשיל שהתחיל להתבשל ולא התבשל עדיין כמאכל בן דרוסאי, לכל הדעות אסור לאכול את התבשיל בשבת עד מוצאי שבת (שו"ע ס"א וש"א). ויש מי שכתב שזהו דוקא אם השהה את התבשיל לצורך הלילה. אבל אם כוונתו לאכול את התבשיל מחר, אין לאסרו בדיעבד (שת"ז וז"ר סק"ב וסק"ח):

ג כיריים חשמליות, אפילו אם ציפויין מזכוכית, נחשבות כאש גלויה. ואין להשהות עליהן מערב שבת, אלא אם כן הניח עליהן תחילה פח או סיר ריק, וכיסה את הכפתורים. ובשעת הדוחק אם התבשיל התבשל כבר כמאכל בן דרוסאי, מותר להשהות עליה, כמו על אש גלויה, וכדלעיל סעיף א (עיין ס"ל ס"ב ד"ה מותר):

ד תנור חשמלי הנמצא במצב שבת, דהיינו שחומו קבוע בלי טרמוסטט, אפילו אם גופי החימום מכוסים, נחשב כאש גלויה. לפיכך יש אומרים שאסור להשהות סיר בתוכו מערב שבת, אלא אם כן הניח הפסק פח או נייר כסף עבה בכל צדדי התנור שבהם יש גופי חימום המוסתרים בדפני התנור, וכיסה את כפתורי ההפעלה [יב]. ויש מקילים להניח פח או נייר כסף עבה רק בתחתית התנור, ולכסות את כפתורי ההפעלה. ויש לסמוך עליהם אפילו לכתחילה. ויש מקילים יותר מזה, וסוברים שהתנור הנמצא במצב שבת, אינו נחשב כאש גלויה, ואין צריך להניח כלום אפילו בתחתית התנור, ודינו כדין פלטה (ויתבאר דינה לקמן סעיף ה) (ס"ל ס"ב ד"ה מותר וד"ה אבל) [יג]:

ולכל הדעות מותר לפתוח את התנור בשבת ולהוציא משם מאכל ולסגרו, כיון שאין בזה חשש הבערה וכיבוי. אבל תנור חשמלי שיש בו טרמוסטט, אין לפתחו אלא רק כאשר גופי החימום דולקים, כיון שבכל פעם שפותחים אותו, נכנס אויר קר והוא נדלק באופן אוטומטי, ונמצא מבעיר בשבת. ולכן לכתחילה אין להשתמש בתנור זה כלל. ומי שהוצרך בדוחק להשתמש בתנור זה, אם לפני שפוחת את התנור אפשר לדעת שגופי החימום פועלים, באמצעות נורת בקרה הדולקת, מותר לפתחו. אבל בלא"ה אסור לפתחו. ויש ליתן לו עצה, שיכוין שעון שבת שיכבה את התנור בשעה שמשער שהוא יפתח את התנור כדי להוציא את האוכל:

[יב] שע"י הפסק וכיסוי הכפתורים נעשה כגרו"ק, ובגרו"ק מותר להשהות מער"ש. אבל גם בלי שנעשה כגרו"ק, הרי דינו כאש גלויה, דלכתחילה אין להשהות בתוך התנור מער"ש, ורק בשעת הדוחק, כגון מי שלא הספיק לבשל לשבת, או שבאו אורחים לביתו ואין זמן לבשל להם, אפשר להשהות בתוך התנור, ובתנאי שיתבשל כמאכל בן דרוסאי לפני כניסת השבת, וכדלעיל ס"א:

[יג] הנה הפוסקים המקילים בתנור הנמצא במצב שבת, והובאו בס"ל שם, לא חששו גם להגבהת חום התנור, ולכן לא הזכירו שצריך לכסות את הכפתורים. ולענ"ד קשה להקל בזה. שו"ר שגם הרב ילקו"י במהדורה החדשה עמוד תפב מיקל בזה: